

føjet en Bestemmelse, som jeg anser for god, nemlig den, at Dyrene i den kolde Aarstid ikke maa henstaa i længere Tid under aaben Himmel for at afvente Indskibning eller videre Befordring efter Udskibning. Dette Forhold søges der jo ogsaa raadet Bod paa ved de forskellige Udskibningshavne, idet det fra Afsenderes Side er blevet fordret af det forenede Dampskibsselskab, at der skal opføres Skure eller Stalde, hvor Kreaturerne kunne henstaa, indtil de indskibes, og efter Udskibningen. Det er et af de Punkter, som jeg synes ere heldige i Lovforslaget.

Med Hensyn til Slagtingen skal jeg ikke sige mange Ord. Jeg vil indrømme, at der dér sker en Del Ting, som muligvis paaføre Dyrene unødige Lidelser, men jeg forstaar ikke, at man, naar man vil gennemføre, at Dyrene før Slagtningen skulle bedøves, vil undtage de Dyr, som slagtes i Svineslagterier, og Dyr, som slagtes paa jødisk Vis, for jeg er ikke enig med de Bemærkninger, som ere gjorte i Lovforslaget, at der iagttages større Hensynsfuldhed over for Dyrene i et Svineslagteri, end naar en Privatmand slagter et Dyr. Forholdet er jo ikke saaledes, som det bliver fremhævet af Dyr lægerne, at man intetsteds bedøver Kalve og Lam, før de slagtes. Jo, det foregaar i Hjemmene hos den private enkelte Steder — det er mig bekendt — jeg ved sikkert dem, der bedøve Dyrene, før de slagte dem. Det er Følgen af, at Befolkningen har faaet Øjnene op for, at det er umenneskeligt og urigtigt at paaføre Dyrene unødige Lidelser. Jeg tror ogsaa, man kan sige, at naar et Svin i et Svineslagteri skal hejses op i en Lænke i det ene Ben, forinden det slagtes, bliver der paaført det en lige saa stor Lidelse, som naar man slagter i Hjemmet. — Jeg skal ikke komme ind paa mere end nogle enkelte Bemærkninger angaaende Straffebestemmelserne. Der er den Bestemmelse, at naar Handlingen ikke kan falde ind under Straffelovens § 297, skal den straffes med Bøder fra 2 til 200 Kr. Straffens Størrelse vil jeg ikke sige synderlig om, hvis det er rigtigt at vedtage det her foreliggende Lovforslag, som det foreligger; men der er tilføjet nogle Bestemmelser om, hvem Ansvaret paahviler, og med Hensyn til Forsendelsen af Dyr er det i første Række udtalt, at den skal være ansvarlig, som udfører eller forestaar Transporten, men desuden Afsenderen, saafremt han har medvirket til eller udvist Forsømmelighed ved ikke at forhindre Overtrædelsen. Det vil vistnok blive meget vanskeligt at afgøre,

om vedkommende Afsender har medvirket til eller har udvist Forsømmelighed ved ikke at forhindre Overtrædelsen. Lad os tænke os, at en Mand vil afsende en Ladning Kreaturer. Han bliver enig med Jærnbanepersonalet paa Afsendelsesstedet om, at der kan være saa og saa mange i hver Vogn. Saa viser det sig, hvad der ikke sjælden er Tilfældet nu, at der dog er for mange, og at der er for lidt Plads i Vognen. Ved den første Station, hvor Toget standser, tages der derfor et Kreatur ud. Skal vedkommende Afsender saa være hjemfalden til Straf? Forholdet er nu saaledes, at hvis det viser sig, at en Vogn er overlæst, har Jærnbanepersonalet Lov til at tage Kreaturer ud ved den Station, hvor Toget først holder, og opstalde det paa Afsenderens Regning. Det sker af og til, ikke ofte, men det sker. Med Hensyn til Slagtningen er jeg ikke klar over, hvem Ansvaret paahviler, hvor vedkommendes Ansvar begynder, og hvor det holder op.

Jeg skal til Slutning sige, at det Lovforslag, her er forelagt, bør man behandle med nogen Varsomhed, og at jeg, hvis det ikke kan blive underkastet en grundig Forandring, haaber, at det ikke bliver ophøjet til Lov. Ved Siden deraf vil jeg bestemt udtale, at det er min Overbevisning, at jeg og andre, der se paa Lovforslaget saaledes som jeg, have Følelse over for Dyrene og gerne ville være med til, at der ikke paa nogen Maade tilføjes dem unyttige Lidelser, men jeg tror ogsaa, at den offentlige Mening her er inde paa en god Vej. Hvad man skulde ramme, er Brugsforholdet, ikke mindst over for Heste. Der sker efter min Mening nogle Steder til sine Tider Misbrug, som falde ind under, hvad man kalder Dyrplageri. Er Loven nu saaledes, at dette ikke kan rammes, saa lad os forandre Straffeloven derhen, at man virkelig rammer det, man kalder Dyrplageri.

Doose: Nærværende Lovforslag er jo nærmest en Udvidelse af Straffelovens § 297. Der er jo forløbet over 30 Aar, siden Straffeloven blev given, og, som det blev bemærket af den ærede foregaaende Taler, vi ere i den Tid gaaede meget frem i Humanitet, saa at meget af det, man den Gang ansaa for tilladeligt, nu ligefrem anses for Dyrplageri. Der kan dog endnu ske adskilligt, som er mindre humant, og jeg skal tillade mig at pege paa nogle Ting af den Slags. Ved dette Lovforslag er det gamle Ordsprog kommet til Anvendelse, at Fals slaar sin egen Mand paa Hals, thi naar der staar i § 3, at Vogne,